

Prefața volumului lui Peter Dale Scott – Statul profund în America. Wall Street, cartelul petrolier și atacul asupra democrației ce va apărea pe 16 ianuarie la Anacronic.

Precomenzi și reduceri la toate cărțile Anacronic pe magazin.anacronic.ro

Rezultatul alegerilor prezidențiale din Statele Unite, dar și cele ale referendumului din Marea Britanie (Brexitul), ar trebui să trezească un interes deosebit pentru lecturarea volumelor lui Peter Dale Scott. Măcar din partea celor care vor să înțeleagă mai mult decât li se “sugerează” prin intermediul narațiunii oficiale, promovată în presa mainstream. Ambele evenimente pot fi interpretate drept o revoltă a populației împotriva “capitalismului de cumetrie” (crony capitalism) dintre tehnocrații din structurile instituționalizate ale statului (servicii secrete, bănci centrale, infrastructuri internaționale, precum FMI, Banca Mondială sau Comisia Europeană, etc), tehnocrați numiți și nealeși, și decidenți din sectorul privat (în special din instituțiile financiar-bancare, firme de avocatură și din sectorul energetic, membrii ai alianței informale

Wall Street – “big oil”). Electorii din cele două state s-au comportat în momentul votului ca și cum ar fi niște fideli cititori ai analistului politic, fost diplomat canadian și profesor emerit la California University.

Lecturarea volumului publicat în 2014, “Statul profund în America. Wall Street, cartelul petrolier și atacul asupra democrației”, este utilă și dintr-un alt punct de vedere: indiferent dacă ești de acord sau nu cu teoria lui Peter Dale Scott, faptele și documentele prezentate în acest volum contextualizează și pun într-o altă lumină reacțiile provocate de rezultatul alegerilor din SUA sau referendumului din Marea Britanie. Atât reacțiile viscerale și revanșarde ale elitelor occidentale (mass-media, politicieni, dar și ale mediului academic), cât și pe cele profunde ale ceea ce Dale Scott numește “deep state” (statul profund).

Vehemența cu care este acuzată superficialitatea și ignoranța votanților de către elitele occidentale, care au descoperit parcă peste noapte mitul votantului rațional, demonstrează că nu numai candidații la președinția SUA dau dovadă de o schizoidie a discursului, recunoscută de altfel de Hillary Clinton într-un “speech” publicat de Wikileaks, ci și elitele. Cei care până recent făceau apologia sistemului democratic occidental, au devenit brusc marii dușmani ai democrației directe. Acest lucru arată nu numai că ei sunt fani ai democrației doar când le convin rezultatele votului, ci și că, în realitate, preferințele lor private sunt extrem de diferite de cele publice. Și nu mă refer la intelectualii paleoconservatori, a căror critică a democrației este una fundamentată teoretic încă de la Revoluția Franceză de către Edmund Burke, ci la cei progresiști și care dau dovadă de un alt tip de conservatorism, cel al status quo-ului, al prezervării cu orice preț a sistemului. Reacția elitelor progresiste occidentale demonstrează că, cel puțin din punct de vedere epistemologic, acestea nu sunt diferite de “inamicii” lor neoconservatori: și ele au o agendă secretă, “profundă”, pe care o ascund publicului larg.

Existența acestei agende secrete pare a confirma teoria lui Peter Dale Scott, potrivit căreia, în SUA lupta dintre curentul democratic și cel autocratic a fost câștigată de cel din urmă, acesta creând un stat ascuns, însă nu și paralel cu statul oficial, ai cărui reprezentanți sunt aleși în mod democratic. Statul ascuns este format din instituții publice structurate, însă aflate în afara oricărui control democratic, precum serviciile secrete, în special CIA și NSA, Fed și diferite agenții de reglementare, dar și de reprezentanți ai sectorului privat, în special de pe Wall Street sau membri ai cartelului petrolier. Analistul politic canadian pare însă nehotărât în ceea ce privește organizarea componentei private a statului ascuns: este ea sau nu organizată, structurată la nivelul celei publice? Dale Scott pare să sugereze că în principal nu, în rândul său existând diferite interese și curente. Cu toate acestea au existat momente în istorie în care și componenta privată a fost una structurală, chiar monolitică. Un astfel de exemplu este cel al cartelului petrolier din anii '50, cunoscut sub pseudonimul de “cele șapte surori”, format din Standard Oil of New Jersey (în prezent Exxon), Standard Oil Company of New York sau Socony (care a devenit mai târziu Mobil), Standard Oil of California (în prezent Chevron), Gulf

Oil, Texaco, Royal Dutch Shell și Anglo-Iranian Company (în prezent BP). Împreună, cu ajutorul CIA și al armatei iraniene, cele șapte companii au contribuit decisiv la înlăturarea guvernului Mossadeq, care vroia să naționalizeze Anglo-Iranian Company. Cele șapte surori controlau 99% din transportul maritim de petrol la nivel global și au impus în mai 1951 un embargo exportului de petrol iranian, în urma căruia producția acestuia a scăzut de la 241 milioane de barili în 1950 la 10,6 milioane de barili în 1952. Interesant este că în momentul în care cartelul celor șapte surori a fost supus unei comisii de anchetă, Exxon a refuzat să ofere informații acesteia, invocând “interesul național”. Ca și în cazul ultimelor alegeri din SUA, în favoarea “interesului național” a fost invocat argumentul inamicului extern, Kremlinul. “Dacă nu s-ar pune problema interesului național, n-am avea nicio problemă să ne confruntăm cu un proces civil sau chiar penal. Însă acestea (informațiile solicitate de autorități – n.r.) sunt genul de informații pe care Kremlinul s-ar bucura să pună mâna”, susținea avocatul celor de la Exxon, Arthur Dean, de la firma de avocatură Sullivan and Cromwell (ai căror angajați au fost și frații Dulles, unul dintre aceștia ajungând șef al CIA și creator al planului Marshall, care aloca 5% din fonduri finanțării activității CIA în Europa Occidentală, iar celălalt secretar de stat în administrația Eisenhower).

Multe s-au schimbat pe piața petrolului, cartelul celor șapte surori fiind înlocuit la începutul anilor '60 de cartelul statelor exportatoare (OPEC), cartel aflat însă, cel puțin inițial tot sub controlul acestora. De altfel, pasivitatea OPEC la deprecierea petrolului din ultimii doi ani, pasivitate recent încheiată, poate fi interpretată ca o alianță a OPEC cu giganții petrolieri occidentali împotriva micilor producători americani de petrol din formațiuni de șisturi bituminoase. Scăderea prețului petrolului a determinat dispariția de pe piață a micilor producători cu costuri ridicate de producție, care nu și-au permis, spre deosebire de giganții occidentali sau producătorii de stat asiatici sau ruși, să reziste pe piață. Și “îngăduința” cu care sunt întâmpinate de majoritatea statelor OPEC invaziile și sancțiunile occidentale sau mișcările “revoluționare” din statele cu rezerve petroliere dezvăluie o logică mai mult sau mai puțin “ascunsă”: orice “tulburare” a producției din orice stat producător deschide oportunitate câștigării de cote de piață. În plus, cum ar fi arătat raportul dintre cerere și ofertă pe o piață deja caracterizată de supraproducție în absența sancțiunilor occidentale impuse Iranului sau a conflictelor din Irak și Siria?

Alegerile prezidențiale din SUA sunt însă testul suprem care ar trebui să confirme sau să infirme teoria lui Dale Scott. Multă lume interpretează aceste alegeri ca pe un vot antisistem. La prima vedere, cel puțin dacă ne raportăm la discursurile sale private, Hillary Clinton a fost candidatul sistemului. Și finanțarea campaniei electorale pare a confirma acest lucru. Dacă, istoric vorbind, candidatul democrat era perceput candidatul omului obișnuit, al celor 99%, Clinton a fost prin excelență candidatul celor mai bogați 1% dintre americani. “85% din donațiile de peste un milion de dolari au fost efectuate în conturile de campanie ale candidatului democrat, iar grupurile de lobby (aflate pe statele de plată ale corporațiilor americane) au efectuat donații aproape exclusiv către Hillary Clinton.(...) Nouă din primele 10 cele mai mari donații făcute în această campanie au luat calea conturilor lui Clinton. Democrata a beneficiat

Statul ascuns din spatele democrației discursive

Scris de Florin Rusu
Marți, 10 Ianuarie 2017 13:04

de pe urma a 47 de donatori multimilionari, în timp ce Trump doar de pe urma a 11. Separarea pe sectoare economice este menită a confirma la rândul său impresia că Hillary Clinton este candidatul “capitalismului de cumetrie”. 71 de milioane de dolari provin din donațiile sistemului bancar și bursier (Wall Street), 40 de milioane de la sindicate, 9 milioane de la industria farma. Silicon Valley (industria IT) și Hollywood-ul (industria cinematografică) au finanțat la rândul lor campania candidatului democrat. Trump, în schimb, a fost finanțat de industrii mai puțin implicate în procesul de guvernare a SUA (cazinouri, retail și sport).” ^[1]

Surprinde însă absența donațiilor venite din partea a două dintre cele mai influente industrii din SUA, cea de apărare și cea petrolieră. Cu atât mai mult cu cât, potrivit unui studiu mai vechi al Brookings Institute ^[2], Departamentul de Apărare este cel mai mare consumator instituțional de produse petroliere la nivel global, fiind responsabil pentru utilizarea a 93% din energia achiziționată de guvernul SUA. “Departamentul de Apărare din SUA în 2014 a utilizat nu mai puțin de 87 de milioane de barili de carburanți, pentru care a plătit 14 miliarde de dolari. Mai mult de jumătate din cantitatea de carburanți cumpărată este utilizată pentru alimentarea forțelor aeriene ale SUA. Cum dintr-un baril de petrol doar aproximativ 10% se transformă în kerosen (combustibilul utilizat de avioane), rezultă că armata SUA este responsabilă pentru rafinarea mai multor sute de barili de petrol, cantitate ce poate ajunge până la 870 milioane de barili (dacă ar cumpăra numai kerosen), sau aproximativ 3% din producția de țiței globală” ^[3].

[1] Cei care cred că odată cu victoria lui Trump, se va instaura o revoluție antisistem, s-ar putea să se înșele amarnic. Așa cum observa recent Robert Higgs^[1], “Statele Unite sunt în mod particular înrinate la revoluții, în mare parte ca urmare influenței a ceea ce a devenit un stat ascuns atât de puternic și coerenț”. Cel mai bun exemplu în acest sens este malul publicat de WikiLeaks, al lui Michael Forman, fost

bankier și actual șef al Biroului pentru Comerț Exterior al SUA, din octombrie 2008, cu o lună înainte de desfășurarea ultimelor alegeri prezidențiale, trimis șefului de campanie al actualului președinte Barack Obama, la acest oră candidat, care conținea practic componenta vînzării executiv american, iar Barack Obama, la rândul său, ca și Trump, a fost persecut de populație ca un candidat anti-sistem.

Nominalizările făcute de Trump pentru principalele poziții ale viitoare sale administrații par a confirma că, în pofida impresiei comune la nivelul opiniei publice, statul ascuns a reacționat în secret și și-a impus deja punctul de vedere. Pentru că Wall Street nu putea dori un secretar al Trezoreriei mai puțin decât fostul partener al Goldman Sachs, Steven Mnuchin, sau un director al Consiliului Economic Național mai “apropiat” ca numărul doi din Goldman Sachs, Gary D. Cohn, iar

“statul petrolier” nu putea obține o funcție mai importantă ca cea de șef al diplomației americane, prin nominalizarea lui Rex Tillerson, CEO la Exxon?

Evenimentele post-electorale din SUA par a confirma teoria lui Dale Scott, chiar dacă arată și o anumită ruptură în rândul membrilor statului ascuns. CIA pare a fi pierdut prima bătălie (cel puțin pe cea electorală), conflictul serviciului secret cu Trump, dar și cu FBI, pe tema rolului jucat de hackerii ruși în campania electorală, arătând o izolare a acestuia, iar volumul lui Peter Dale Scott arată că CIA a fost principalul artizan al coștăceli din spatele “statului ascuns”. Fie că vorbim de

intervențiile militare externe, fie de relația cu Hollywood-ul cel mai bine demonstrată de rolul jucat în ecranizarea romanțelor lui George Orwell, necoarea de agenți CIA, sau de recrudescența jurnaliștilor americani de-a lungul timpului. În prezent, singurii aliați ai CIA sunt polițieni democrați și masa-media mainstream, pe care Agenția nici măcar nu se mai obosește să o pălăiască, mulțumindu-se doar cu manipularea sa.

[1] [INFOGRAFIA Trump vs Clinton: Căminul și punctul de lansare al sistemului. Prof.ro](#)

[2] [Armata SUA e cel mai mare consumator de produse petroliere. Cât consumă, cât plătește și de la cine cumpără? Prof.ro](#)

[3] Armata SUA e cel mai mare consumator de produse petroliere. Cât consumă, cât plătește și de la cine cumpără? Prof.ro

Statul ascuns din spatele democrației discursive

Scris de Florin Rusu
Marți, 10 Ianuarie 2017 13:04

[4] Is a Trump Revolution in the Offing?, Robert Higgs, Independent Institute